

Arrest

nr. 283 073 van 12 januari 2023
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat E. RAHOU
Vlasmarkt 25
2000 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 6 juli 2022 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 22 maart 2022 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 10 november 2022, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 november 2022.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken F. TAMBORIJN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat E. RAHOU, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat B. BUYLE, die *loco* advocaten C. DECORDIER & T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker verblijft reeds geruime tijd onregelmatig op het Belgische grondgebied.

1.2. Op 10 oktober 2017 werd verzoekers zoon A. A. geboren te Borgerhout.

1.3. Verzoeker en zijn partner dienden op 17 februari 2021 een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

1.4. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie (hierna: de gemachtigde van de staatssecretaris) trof op 22 maart 2022 een beslissing waarbij de in punt 1.3. vermelde aanvraag onontvankelijk werd verklaard.

1.5. Eveneens op 22 maart 2022 trof de gemachtigde van de staatssecretaris een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13). Verzoeker werd hiervan op 23 juni 2022 per aangetekend schrijven in kennis gesteld.

Dit vormt de bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

"(...)

Bevel om het grondgebied te verlaten

De heer

Naam, voornaam A.(...) ,A.(...)

geboortedatum: (...)

geboorteplaats: (...)

nationaliteit: Marokko

beweert bij DVZ eveneens gekend te zijn als A.(...), A.(...), geboren te (...) op (...),

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen', tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

binnen 30 (dertig) dagen na de kennisgeving

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten

o Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft hij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten betrokkene is niet in het bezit van een geldig visum (...)"

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de artikelen 7 en 62 van de vreemdelingenwet en van het zorgvuldigheids- en het redelijkheidsbeginsel. Verzoeker stelt in zijn eerste middel het volgende:

"Eerste onderdeel,

De beslissing neemt als grondslag artikel 7, eerste lid, 1° vreemdelingenwet.

'Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft hij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten: betrokkene is niet in het bezit van een geldig visum.'

Artikel 7 Vreemdelingenwet houdt in dat moet onderzocht worden of verzoeker op basis van meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag aanspraak kan maken op verblijf, minstens op een verbod op een bevel. De eerste alinea van artikel 7 Vreemdelingenwet stelt dit uitdrukkelijk. Er dient zelfs wanneer een bevel 'moet' afgegeven worden, gemotiveerd te worden dat verzoeker geen aanspraak kan maken op meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag.

Zo is niet onderzocht of verzoeker op een andere basis een verblijfsrecht heeft. Deze motivering is niet aanwezig, zodat artikel 7 en de motiveringsplicht geschonden zijn.

Tweede onderdeel,

Artikel 7, eerste lid, 1° Vreemdelingenwet verwijst naar artikel 2 van die wet.

Echter, artikel 2 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt (eigen onderlijning):

"Wordt toegelaten het Rijk binnen te komen de vreemdeling die houder is:

1° hetzij van de documenten die vereist zijn krachtens een internationaal verdrag, een wet of een koninklijk besluit;

2° hetzij van een geldig paspoort of van een daarmee gelijkgestelde reistitel, voorzien van een visum of van een visumverklaring, geldig voor België, aangebracht door een Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordiger of door een diplomatieke of consulaire vertegenwoordiger van een Staat die partij is bij een internationale overeenkomst betreffende de overschrijding van de buitengrenzen, die België bindt. (...)"

Artikel 2 van de Vreemdelingenwet geeft verschillende gronden op basis waarvan een vreemdeling tot het Rijk kan worden toegelaten, een geldig visum is er slechts één van.

De bestreden beslissing miskent de mogelijkheid om op basis van de documenten genoemd onder 1° toegang tot het Rijk te verkrijgen.

Dit is simpelweg op te maken uit het feit dat er in de bestreden beslissing op geen enkele manier naar wordt verwezen.

De materiele motiveringsverplichting en het zorgvuldigheidsbeginsel zijn derhalve geschonden.

De bestreden beslissing dient te worden vernietigd.”

In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van artikel 74/14 van de vreemdelingenwet, van de formele en de materiële motiveringsplicht en van de zorgvuldigheidsverplichting.

Verzoeker stelt in zijn tweede middel het volgende:

“Eerste en enig onderdeel,

Er wordt een termijn gegeven van dertig dagen om het grondgebied te verlaten.

De beslissing vermeldt geen wettelijke grondslag voor het verlenen van deze termijn.

Zelfs zo zou aanvaard worden dat de beslissing in verband met de termijn steunt op artikel 74/14 vreemdelingenwet, dan nog dient aangetoond te worden op grond van welk onderdeel van artikel 74/14 vreemdelingenwet, de afwijking steunt.

Reeds om die reden dient de beslissing vernietigd te worden daar ze de formele motivering schendt.”

In een derde middel voert verzoeker de schending aan van artikel 41 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (hierna: het Handvest), van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet en van het hoorrecht. Verzoeker formuleert zijn grief als volgt:

“Dat verzoeker het voorwerp uitmaakt van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Dat het Grondwettelijk Hof (arrest 43/2013) oordeelde dat een bevel onder de toepassing van Richtlijn 2004/83/EG valt en dat derhalve het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie van toepassing is.

Dat art. 41 van het Handvest als volgt luidt:

“1. Eenieder heeft er recht op dat zijn zaken onpartijdig, billijk en binnen een redelijke termijn door de instellingen en organen van de Unie worden behandeld.

2. Dit recht behelst met name:

- het recht van eenieder te worden gehoord voordat jegens hem een voor hem nadelige individuele maatregel wordt genomen,*

- het recht van eenieder om toegang te krijgen tot het dossier hem betreffende, met inachtneming van het gerechtvaardigde belang van de vertrouwelijkheid en het beroeps- en het zakengeheim, de plicht van de betrokken instanties om hun beslissingen met redenen te omkleden.*

3. Eenieder heeft recht op vergoeding door de Gemeenschap van de schade die door haar instellingen of haar personeelsleden in de uitoefening van hun functies is veroorzaakt, overeenkomstig de algemene beginselen die de rechtsstelsels der lidstaten gemeen hebben.

4. Eenieder kan zich in een van de talen van de Verdragen tot de instellingen van de Unie wenden en moet ook in die taal antwoord krijgen.”

Dat artikel 41 van het Handvest van toepassing is op alle handelingen die worden gesteld in uitvoering van de Europese regelgeving waaronder zeker begrepen zijn de handelingen die voortvloeien uit de toepassing van richtlijnen.

Dat het feit dat verwerende partij niet beschouwd kan worden als een Europese instelling geen afbreuk doet aan de toepassing van het Handvest.

In het arrest M.G en R.N tegen Nederland van het Europees Hof van Justitie dd. 10.09.2013 wordt gesteld dat de nationale recht een eventuele schending van het hoorrecht als volgt dient te onderzoeken (overweging 38):

“Met betrekking tot de door de verwijzende rechter gestelde vragen moet worden opgemerkt dat schending van de rechten van de verdediging, in het bijzonder het recht om te worden gehoord, naar Unierecht pas tot nietigverklaring van het na afloop van de administratieve procedure genomen besluit leidt, wanneer deze procedure zonder deze onregelmatigheid een andere afloop had kunnen hebben (zie in die zin met name arresten van 14 februari 1990, Frankrijk/Commissie, C-301/87, Jurispr. blz. I-307, punt 31; 5 oktober 2000, Duitsland/Commissie, C-288/96, Jurispr. blz. I-8237, punt 101; 1 oktober 2009, Foshan Shunde Yongjian Housewares & Hardware/Raad, C-141/08 P, Jurispr. blz. I-9147, punt 94, en 6 september 2012, Storck/BHIM, C-96/11 P, punt 80).”

Dat verzoeker verwijst naar arrest 110832 van de RVV dd. 27.09.2013. In het verzoekschrift had de verzoekster het volgende middel opgeworpen:

“Tweede Middel. Schending van de hoorplicht als algemeen beginsel behoorlijk bestuur. Schending van art 41 EU Handvest grondrechten van de Europese Unie (2000/C 364/01). Verzoekende partij is van mening dat het bevel om het grondgebied te verlaten, dat thans werd afgegeven, zowel in strijd is met de hoorplicht als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, als met artikel 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie. Artikel 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie luidt als volgt: (...). Het bevel kan gegeven worden door de minister of door zijn gemachtigde. Traditioneel werd gesteld dat de vreemdeling niet op voorhand gehoord dient te worden, noch kennis genomen te hebben van het dossier, nu de hoorplicht, als algemeen beginsel van het behoorlijk bestuur, geëntoepassing zou vinden in het Vreemdelingenrecht. Deze stelling moet echter worden herzien. g.v. de inwerkingtreding op 1 december 2009 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, waarvan artikel 41 “Recht op behoorlijk bestuur”, lid 2, a) bepaalt dat dit recht inhoudt “het recht van eenieder te worden gehoord voordat jegens hem een voor hem nadelige individuele maatregel wordt genomen”. Volgens artikel 41, lid 1 is dit artikel strikt genomen alleen gericht tot de instellingen van de Europese Unie en verplicht het dus niet de lidstaten. Krachtens de toelichting bij artikel 41 is het recht op behoorlijk bestuur evenwel door rechtspraak van het Hof van Justitie en van het Gerecht van eerste aanleg erkend als een algemeen rechtsbeginsel, zodat het als dusdanig kan worden ingeroepen. De vreemdeling kan vragen dat de belangrijkste elementen van de verwijderingsbeslissing, met inbegrip van de informatie m.b.t. de rechtsmiddelen, schriftelijk of mondeling worden vertaald in een taal die hij begrijpt of waarvan men redelijkerwijze kan veronderstellen dat hij die taal begrijpt; dit wordt uitdrukkelijk vermeld in de beslissing (art. 74/18 Vw). Verzoekende partij is dan ook van mening dat het bevel om het grondgebied te verlaten, dat haar thans automatisch betekend werd, diende te worden voorafgegaan door een gehoor. In casu werden artikel 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie en de hoorplicht manifest geschonden.”

Dat in casu de Raad als volgt motiveerde op het middel:

“2.2.2. Verzoekster betoogt dat een verhoor het bevel om het grondgebied te verlaten had moeten voorafgaan. Uit de bespreking van het eerste middel blijkt dat verzoekster wordt bevolen om het Schengengebied te verlaten, omdat hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten. Dit inhoudelijke motief dat aan de basis ligt van de beslissing wordt door verzoekster niet betwist. Verzoekster zet in zijn verzoekschrift niet uiteen welke argumenten hij wenst aan te brengen in het kader van zijn “hoorrecht” dat van enige invloed kan zijn op de wettigheid van de bestreden beslissing. Het tweede middel is ongegrond. ”

Dat verzoeker nog verwijst naar arrest nr. 126 158 van 24 juni 2014 in de zaak RvV 154 674/II, ValderramaCorrea t. Belgische Staat, waar de toepassing van het hoorrecht grondig in uiteengezet wordt. Dat de Raad derhalve de toepassing van art. 41 van het Handvest per definitie niet uitsluit en uit de bewoordingen van de motivering kan zelfs afgeleid worden dat de Raad wilde ingaan op de toepassing van art. 41 van het Handvest doch de verzoekster verzuimd had enige concrete elementen aan te voeren die hadden kunnen leiden tot een andere beslissing.

Dat verzoeker bij het inroepen van een schending van art. 41 van het Handvest dient over te gaan tot de vermelding van de elementen die hadden kunnen leiden tot een andere beslissing.

Welnu verzoeker verwijst naar de feitelijke omstandigheden. Moest verzoeker gehoord zijn dan had hij kunnen opwerpen dat met zijn gezins- en familiale toestand rekening dient gehouden te worden.

Verzoeker had kunnen wijzen op de noodzaak om een proportionaliteitsafweging te maken in het kader van artikel 8 EVRM.

Verzoeker had gewezen op de humanitaire redenen vermeld in de aanvraag van 17.02.2021 op basis van artikel 9bis Vreemdelingenwet. De argumenten die daarin voor de ontvankelijkheid en de gegrondheid worden aangehaald worden hier voor herhaald aanzien en hadden door verzoeker kunnen aangehaald worden wanneer hij over het bevel was gehoord.

Het volstaat niet te stellen dat deze aanvraag en haar inhoud gekend was door verwerende partij om het hoorrecht niet te valoriseren. Er is een verschil om gehoord te worden in het kader van een bevel met de argumenten die voor het aanhalen van buitengewone omstandigheden in het kader van artikel 9bis vreemdelingenwet worden ontwikkeld. Een dergelijke aanvraag kan het hoorrecht niet vervangen.

Wanneer verzoeker de mogelijkheid zou gehad hebben in het kader van het hoorrecht vermelde gegevens in te brengen dan zou de beslissing er mogelijk anders hebben uitgezien.

Doordat verzoeker deze juridische en feitelijke argumentatie, welke ook een deel kan uitmaken van zijn “administratieve verdediging”, niet heeft kunnen overmaken en doordat deze argumentering had kunnen leiden tot een andere beslissing heeft gedaagde het hoorrecht zoals vastgelegd in art. 41 van het Handvest geschonden.

Dat de beslissing dient te worden vernietigd om reden van schending van het hoorrecht op zich, minstens op basis van de schending van het hoorrecht verbonden met artikel 74/13 vreemdelingenwet en art. 8 EVRM.”

In zijn vierde en laatste middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 3 en 8 van het Europees Verdrag ter bescherming van de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van de artikelen 3 en 28 van het Internationaal Verdrag inzake de Rechten van het Kind (hierna: het IVRK), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de artikelen 62 en 74/13 van de vreemdelingenwet en van het redelijkheids- en het zorgvuldigheidsbeginsel. Verzoeker stelt in zijn vierde middel het volgende:

“Artikel 74/13 van de vreemdelingenwet bepaalt dat bij het nemen van een beslissing tot verwijdering rekening wordt gehouden met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokkenen. Een bevel is een verwijderingsmaatregel. In de bestreden beslissing is op geen enkele wijze rekening gehouden met de gezins- en familiale toestand van verzoeker. Verzoeker heeft een reëel gezins- en privéleven in België.

Verwerende partij diende verzoeker hierover te horen en had er bijgevolg rekening mee moeten houden, minstens moeten motiveren waarom er geen rekening mee zou moeten gehouden worden.

Artikel 74/13 vreemdelingenwet is niet opgenomen in de beslissing. Er is geen enkele overweging opgenomen met betrekking tot de criteria opgenomen in dit artikel. Verzoeker verwijst naar arrest RvV nr. 186 639 van 9 mei 2017 waarbij een bevel van 19.8.2015 vernietigd werd worden als motief voor de vernietiging de schending van artikel 74/13 vreemdelingenwet en van het zorgvuldigheidsbeginsel gegeven (zie pagina 5-6 arrest).

Verzoeker verwijst naar arrest RvV van 13 juni 2018 waarbij het bevel van 2.8.2017 vernietigd werd worden als motief voor de vernietiging precies de schending van artikel 74/13 vreemdelingenwet gegeven (zie pagina 7-9).

Het hier bestreden bevel negeert volkomen wat in die arresten is gesteld en neemt exact dezelfde beslissing.”

2.2. Het vierde middel is niet-ontvankelijk in zoverre verzoeker daarin de schending aanvoert van artikel 3 van het EVRM en van de artikelen 3 en 28 van het IVRK aangezien hij nalaat concreet uiteen te zetten op welke wijze de bestreden beslissing deze verdragsbepalingen zou schenden. Voor het overige worden de verschillende door verzoeker aangevoerde middelen hieronder, omwille van hun inhoudelijke verwevenheid, gezamenlijk behandeld.

2.3. Een schending van het redelijkheidsbeginsel veronderstelt dat de overheid bij het nemen van de beslissing onredelijk heeft gehandeld, met andere woorden dat zij haar beleidsvrijheid onjuist heeft gebruikt. Het redelijkheidsbeginsel kan derhalve slechts geschonden zijn indien de administratieve overheid een beslissing neemt die dermate afwijkt van het normale beslissingspatroon, dat het niet denkbaar is dat een andere zorgvuldig handelende administratieve overheid in dezelfde omstandigheden tot deze besluitvorming zou komen (RvS 14 september 2017, nr. 239.067)

2.4. Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. De beslissing van het bestuur dient derhalve te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheid verplicht de overheid er onder meer toe om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat de overheid met kennis van zaken kan beslissen (RvS 8 februari 2021, nr. 249.746).

2.5. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, en bij uitbreiding artikel 62, §2, van de vreemdelingenwet, hebben betrekking op de formele motiveringsplicht. Deze verplicht de administratieve overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen, en dat op "afdoende" wijze. Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, dit wil zeggen dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen (RvS 27 augustus 2019, nr. 245.324).

2.6. De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking kunnen worden genomen (RvS 13 augustus 2013, nr. 224.475).

2.7. Zowel bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht als bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht treedt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) niet op als rechter in

hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Het wettigheidsstoezicht van de Raad is beperkt tot het onderzoek of de door de verwerende partij in aanmerking genomen samenhangende feitelijke omstandigheden correct zijn, deze omstandigheden correct werden beoordeeld en ze de genomen beslissing in redelijkheid kunnen verantwoorden (cf. RvS 18 februari 2021, nr. 249.747).

2.8. Het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13) vermeldt uitdrukkelijk het door verzoeker geschonden geachte artikel 7 van de vreemdelingenwet als zijn juridische grondslag; in het bijzonder artikel 7, eerste lid, 1°, van de vreemdelingenwet. Deze wetsbepaling luidt als volgt:

“Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde of, in de in 1° (...) bedoelde gevallen, moet de minister of zijn gemachtigde een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven aan de vreemdeling die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen :

1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten; (...).”

2.9. In zijn eerste middel weerlegt verzoeker de pertinente vaststelling van de gemachtigde van de staatssecretaris niet dat *“betrokkene (...) niet in het bezit (is) van een geldig visum”*. Deze vaststelling volstaat in beginsel om de bestreden beslissing te treffen.

Verzoeker is evenwel in zijn middel van oordeel dat de bestreden beslissing een motivering zou moeten bevatten betreffende een mogelijke andere basis op grond waarvan hij een verblijfsrecht zou kunnen genieten en hij verwijt de gemachtigde van de staatssecretaris op dit punt een onzorgvuldigheid. De Raad merkt op dat verzoeker geen belang heeft bij deze kritiek aangezien hij geen enkel begin van bewijs aanbrengt dat hij wél over geldige verblijfsdocumenten zou beschikken, noch dat de gemachtigde van de staatssecretaris zich op grond van *“bepalingen vervat in een internationaal verdrag”* zou moeten onthouden van de afgifte van het bestreden bevel. Zoals de verwerende partij terecht aanhaalt in haar nota met opmerkingen, dient verzoeker zijn belang aan te tonen bij de voorgehouden schending van de motiveringsplicht door *in concreto* toe te lichten welke internationale bepalingen de toepassing van de hierboven weergegeven wetsbepaling in de weg zouden staan. Het eerste middel mist elke grondslag.

2.10. Verzoeker toont evenmin belangenschade aan bij de kritiek in zijn tweede middel dat de beslissing een motiveringsgebrek zou vertonen wat de termijn voor vrijwillig vertrek betreft. *In casu* werd geen expliciete melding gemaakt van artikel 74/14 van de vreemdelingenwet, maar werd de standaardtermijn van dertig dagen uit artikel 74/14, §1, eerste lid, van de vreemdelingenwet toegestaan. Verzoeker kan dus niet worden bijgetreden waar hij stelt dat het om een afwijking zou gaan.

Bovendien tast de afwezigheid van de vermelding van artikel 74/14 van de vreemdelingenwet de wettigheid van het bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13) als dusdanig niet aan. De rechtstoestand van de betrokken vreemdeling, die thans niet dienstig wordt ontkracht, in het kader van het opgelegde terugkeerbesluit, staat immers vast: hij beschikt niet (langer) over een titel om op het grondgebied te verblijven, zodat hij er onwettig verblijft en derhalve het grondgebied dient te verlaten. De omstandigheid dat de vreemdeling met toepassing van artikel 7, eerste lid, van de vreemdelingenwet slechts *“binnen een bepaalde termijn”* uitvoering aan dit bevel moet geven, houdt enkel in dat de materiële dwanguitvoering niet mag plaatsvinden totdat die termijn verstreken is. De termijn voor vrijwillige uitvoering van het bevel om het grondgebied te verlaten impliceert echter geenszins dat de vreemdeling gedurende die termijn wettig op het grondgebied verblijft. Hieruit vloeit voort dat de bij een bevel om het grondgebied te verlaten gegeven termijn om vrijwillig gevolg te geven aan dit bevel slechts een uitvoeringsmodaliteit van het bevel vormt (RvS 1 september 2022, nr. 254.377).

2.11. Het door verzoeker in zijn derde en vierde middel geschonden geachte artikel 74/13 van de vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.”

Verzoeker meent dat geen rekening werd gehouden met zijn privé- en gezinsleven in België in de zin van artikel 8 van het EVRM.

De Raad merkt op dat verzoeker in het kader van zijn aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet van 17 februari 2021 elementen betreffende zijn privé- en gezinsleven had aangereikt, die werden beoordeeld in de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris van 22 maart 2022 waarbij deze aanvraag onontvankelijk werd verklaard (zie de punten 1.3 en 1.4). Verzoeker werd in kennis gesteld van deze beslissing, dus heeft hij weet van het standpunt van de gemachtigde van de staatssecretaris inzake de afweging van zijn privé- en gezinsleven tegen een eventuele terugkeerverplichting. Het beroep tegen deze laatstgenoemde beslissing werd overigens door de Raad verworpen in zijn arrest van 12 januari 2023 (RvV 12 januari 2023, nr. 283 072). Bovendien stelt de Raad vast dat het administratief dossier een synthesenota bevat van 22 maart 2022 waarin specifiek met betrekking tot de elementen uit artikel 74/13 van de vreemdelingenwet het volgende wordt gesteld:

“(…)

1) Hoger belang van het kind: het bewijs dat het kind hier school loopt kan geen reden zijn om niet terug te keren naar het land van herkomst, betrokkenen leggen geen bewijzen voor waaruit zou blijken dat het kind een speciaal onderwijs moet volgen. Bovendien heeft de scholing altijd plaatsgevonden in illegaal verblijf

2) Gezin- en familielevens: het gezin zal bij een terugkeer naar het land van herkomst niet gescheiden worden. Het gezin dient samen terug te keren naar het land van herkomst, waardoor er geen sprake is van een scheiding

3) Gezondheidstoestand: betrokkene leggen geen medische attesten voor waaruit zou blijken dat ze niet in staat zijn te reizen”

Verzoeker kan niet worden bijgetreden waar hij stelt dat met de elementen uit artikel 74/13 van de vreemdelingenwet geen rekening zou zijn gehouden.

2.12. In zijn derde middel betoogt verzoeker dat hij niet op deugdelijke wijze zou zijn gehoord, zoals nochtans vereist door artikel 41.2 van het Handvest. Deze verdragsbepaling omvat onder andere “a) het recht van eenieder te worden gehoord voordat jegens hem een voor hem nadelige individuele maatregel wordt genomen; (...)”. Verzoeker verwijst naar zijn humanitaire regularisatie-aanvraag, maar volgens hem bestaat er een verschil tussen gehoord te worden in het kader van een bevel om het grondgebied te verlaten en het aanhalen van buitengewone omstandigheden in het kader van artikel 9bis van de vreemdelingenwet. Zonder verdere concrete gegevens aan te brengen, stelt verzoeker dat de beslissing er mogelijk anders zou hebben uitgezien.

2.13. Hoewel verzoeker zich niet rechtstreeks op artikel 41 van het Handvest kan beroepen omdat deze bepaling uitsluitend gericht is tot de instellingen, organen en instanties van de Unie (HvJ 17 juli 2014, C-141/12, Y.S., pt. 67), stelt verzoeker terecht dat de gemachtigde van de staatssecretaris bij de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13) uitvoering geeft aan het Unierecht, doch niet aan de richtlijn 2004/83/EG, zoals verzoeker beweert, maar aan de richtlijn 2008/115/EG, waarbij tevens de Unierechtelijke algemene beginselen van toepassing zijn. Het hoorrecht maakt integraal deel uit van de eerbiediging van de rechten van verdediging, dat een algemeen beginsel van Unierecht is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 81; HvJ 5 november 2014, C-166/13, *Mukarubega*, pt. 45). Volgens de rechtspraak van het Hof van Justitie van de Europese Unie heeft de regel, dat aan de adressaat van een bezwarend besluit de gelegenheid moet worden gegeven om zijn opmerkingen kenbaar te maken “voordat dit besluit wordt genomen”, tot doel de bevoegde autoriteit in staat te stellen naar behoren rekening te houden met alle relevante elementen. Die regel beoogt met name, ter verzekering van de effectieve bescherming van de betrokken persoon, deze laatste in staat te stellen om een vergissing te corrigeren of individuele omstandigheden aan te voeren die ervoor pleiten dat het besluit wordt genomen, niet wordt genomen of dat in een bepaalde zin wordt besloten (HvJ 18 december 2008, nr. C-349/07, *Sopropé*, pt. 49).

Uit niets blijkt dat verzoeker specifiek werd gehoord alvorens jegens hem een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13) werd afgegeven. Evenwel geeft niet elke schending van het recht om gehoord te worden automatisch aanleiding tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Dit gebeurt slechts indien het na afloop van de administratieve procedure genomen besluit zonder deze onregelmatigheid een andere afloop had kunnen hebben omdat de betrokkene elementen ter rechtvaardiging van zijn standpunt had kunnen aanvoeren (cf. HvJ 10 september 2013, *M.G. en K.R.*, nr. C-383/13 en aldaar aangehaalde rechtspraak). Het komt dus aan verzoeker toe om, naast de vaststelling dat hij niet werd gehoord, de concrete elementen toe te lichten, die niet aan bod kwamen tijdens de procedure in het kader van zijn aanvraag om machtiging tot verblijf, en die bovendien een ander licht werpen op de beslissing om hem een bevel om het grondgebied te verlaten af te leveren. In zijn middelen stelt verzoeker dat hij

“had (...) kunnen opwerpen dat met zijn gezins- en familale toestand rekening dient gehouden te worden”, maar hij verzuimt om enig bijkomend concreet element aan te brengen betreffende zijn gezinssituatie. Bijgevolg kan de miskenning van het hoorrecht geen aanleiding geven tot de nietigverklaring van het bestreden bevel.

2.14. Er werd geen schending aannemelijk gemaakt van artikel 8 van het EVRM, noch van artikel 41 van het Handvest. Verzoeker heeft ook geen schending aangetoond van de artikelen 7, 74/13 en/of 74/14 van de vreemdelingenwet. Verzoeker toont evenmin aan dat werd uitgegaan van onjuiste feitelijke gegevens of dat bepaalde elementen niet of onvoldoende zouden zijn onderzocht, noch dat de gemachtigde van de staatssecretaris op kennelijk onredelijke wijze tot zijn besluit zou zijn gekomen. Er blijkt geen schending van het zorgvuldigheids- en/of het redelijkheidsbeginsel, noch van de (materiële) motiveringsplicht.

De vier aangevoerde middelen zijn, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel aangevoerd dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twaalf januari tweeduizend drieëntwintig door:

dhr. F. TAMBORIJN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

F. TAMBORIJN